

džerži, kſtym ducham kraſniſchim
pſchivedž me ſkoro, luby Božo,
ja ſplacjom ſtyſſnje macjam to-
žo, wono je doſz.

2. Wono je doſz tej jačoſzje,
kiž me hacž ſem je cziſhcžala;
tych rječow jnd me ſaduſſncž tu
ze, ſcha myſl je ſkažena, ſchtož
ſchjednje wot Boha me džjeli,
ſchtož duſchu womaſa wtem cžje-
li, teho je doſz.

3. Wono je doſz tho kſchiža,
kotryž mi ſchon kribet ſranit je,
moj Boh ze, ja ſym rad ſpoko-
jom, zu ſčjerpliwj bycž, kaž won
ſnaje me, dam ſchitko jemu dom.
Won budže cžinicž konž ſchej
ſtoſzi, we prawym cžakju po
ſmilnoſzi, dnž budže doſz.

4. Wono je doſz! dnž jeno
moj Boh ze, ja ſym rad ſpoko-
jom, zu ſčjerpliwj bycž, kaž won
ſnaje me, dam ſchitko jemu dom.
Won budže cžinicž konž ſchej
ſtoſzi, we prawym cžakju po
ſmilnoſzi, dnž budže doſz.

5. Wono je doſz! dnž ſo cži
ſpodoba, da žyl me wupſcha-
nycž, ſo pſchindu precž do Božho
kraleſtwa, tam ſebi žadam bycž,
ach haj, njek cžanu ſmjerom
k Bohu, a wopuschcžu tu rje-
ſchnu drohu, wono je doſz. P.

485.

Wefla dobra nož ſteho hubenſtwa.
Freu dich sehr, o meine Seele ic.

Wefel ſo, o moja duſcha, ſa-
pomm ſcheje ſtyſſnoſzje, dokelž
Kryſtus, kaž ſo kluſcha, wola
cže ſtej jačoſzje, ſteho ſwjetnoho
hubenſtwa pojndžeſch ty do we-

ſela, kiž tu nihto nepoſnaje,
a tam do wječnoſzje traje.

2. Ja ſym wolał wodnjo a
wnožy Bohu, mojmu Kneſewi,
kiž ma ſchitko wſwojej možy, ſo
by ſnuſy pomhał mi, kaž ton, kiž
je na drohach, ſebi žada po do-
mach, tał ſym huſto žadał ſebi,
ſo bych ſkoro pſchiſchoł k tebi.

3. Pſchetož kaž te rožje ſteja
beſ wotrymi cžernemi; tał tež
kſcheſzijenjo k hodža w hubenſtwi
a ſtrachofzi, kaž te morſke žolmy
du, a te wjetry ſtorkaju, tał je
tudj na tym ſwječzi luty ne-
mjer wkoždem lječzi.

4. Swjet, cžert, rjechi,
ſmierz a hela, naſche cžjelo a
tež krej, pſchežo naſchu duſchu
cžwilja, ſo tu wulkej nuſy ſtej,
jačoſzje my potni ſmy, luta
ſtoſž ſu naſche dnj, dnž ſmy
jeno narodženi, ſmy my ſmo-
lom wobcžezeni.

5. Dnž ſo rano trochu ſwi-
ta a to ſpanje wot naſ dže, da
naſ kſchiž a proža wita, a ſo
ſchudžom pokaže, nam te ſylſy
ſa kljeb ſu, kotrej mamy kſnje-
danju. Dnž ſo weczor ſkoncž-
ko k howa, plačž a ſkoržba k nam
ſo ſnowa.

6. Kjana ſernicžka, o Kryſch-
cže, kiž nam wječnje ſhadžeſch
ty, neſdaluj ſo, mi ſo ſtyſch-
cže, ſchał ſtwej krowju me wu-
moł ſy, pomhaj, ſo bych ſwe-
ſelom ja moł dženkſa cžannycž
dom, bydž ty ſwjetko mi a
droha, ſo dže k nebju moja
noha.